Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐν καὶ ἄξιον ἀναγνώσεως παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ.3ον. Ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Φεβρουαρίου 1896 Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 5

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 17)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ

«Σκυλιά!»

Ἦτο πραγματικῶς ἡ λέξις ἡ ὁποία τοῖς ἤρμοζεν. Ἀλλὰ τί ὠφελοῦσαν πλέον αἱ λέξεις; Τὸ γεγονὸς ἦτο ὅτι τὰ χρήματα ἐκλάπησαν.

Καθ' ἑκάστην ἐσπέραν ὁ Κασκαμπὲλ εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ παρατηρῇ ἂν τὸ χρηματοκιβώτιον εὑρίσκετο ἀσφαλῶς εἰς τὴν θέσιν του. Ἐν τούτοις τὴν προτεραίαν, ἐνθυμεῖτο, συνεπείᾳ τῶν κόπων καὶ τῶν ἀγώνων τῆς ἡμέρας, ἔπεσεν εἰς τὸν ὕπνον χωρὶς νὰ κάμῃ τὴν συνήθη ἐπιθεώρησιν. Προφανῶς, καθ' ἣν ὥραν ὁ Γιάννης, ὁ Καίσαρ καὶ ὁ Μακρολέλεκας ἐπέστρεψαν νὰ παραλάβουν τὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀφήσῃ ἔξω τῆς ἁμάξης, οἱ δύο ὁδηγοί, εἰσχωρήσαντες χωρὶς νὰ παρατηρηθῶσι, μέχρι τοῦ δευτέρου διαμερίσματος, ἥρπασαν τὸ κιβώτιον καὶ τὸ ἔκρυψαν εἰς κανένα θάμνον, ἐκεῖ πλησίον. Ἰδοὺ διὰ ποῖον λόγον ἠρνήθησαν νὰ διέλθουν τὴν νύκτα ἐντὸς τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας. Κατόπιν, ἀφοῦ ἐβεβαιώθησαν ὅτι ὅλοι εἶχον ἀπεκοιμηθῆ, ἐδραπέτευσαν μὲ τοὺς ἵππους τοῦ κυρίου των.

Ἐξ ὅλων τῶν οἰκονομιῶν τοῦ μικροῦ θιάσου δὲν ἀπέμενε πλέον τίποτε, ἐκτὸς τῶν ὀλίγων δολλαρίων τὰ ὁποῖα εἶχεν ὁ Κασκαμπὲλ εἰς τὸ θυλακιόν του. Τὸ εὐτύχημα ἦτο τοὐλάχιστον ὅτι οἱ κλέπται ἐφάνησαν διακριτικοὶ καὶ δὲν ἐπῆραν μαζί των τὸν Βερμοὺτ καὶ τὸν Μονομάχον.

Οἱ κύνες συνηθισμένοι ἀπὸ εἰκοσιτεσσάρων ἤδη ὡρῶν εἰς τὴν παρουσίαν τῶν δύο ἀνδρῶν, δὲν ἐξύπνησαν κἄν, καὶ τὸ ἔγκλημα διεπράχθη ἄνευ δυσκολίας.

Καὶ τώρα ποῦ νὰ ἐπανεύρουν τοὺς κλέπτας; Ποῦ νὰ ἐπανεύρουν τὰ χρήματα; Καὶ χωρὶς τὰ χρήματα αὐτά, πῶς νὰ διακλεύσουν τὸν Ἀτλαντικόν;

Ἡ ἀπόγνωσις τῆς οἰκογενείας ἐξεδηλώθη διὰ δακρύων καὶ διὰ παραφόρου ὀργῆς. Κατ' ἀρχὰς ὁ Κασκαμπὲλ κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης λύσσης, ὥστε ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τέκνα του μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσαν νὰ τὸν καθησυχάσουν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἔκρηξιν τῆς ὀργῆς του, ἔγινε πάλιν κύριος ἑαυτοῦ, ὡς ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος δὲν πρέπει νὰ χάνῃ τὸν καιρόν του εἰς ματαίας ἀντεγκλήσεις.

«Κατηραμένον χρηματοκιβώτιον!» εἶπεν ἡ Κορνηλία ἐν μέσῳ τῶν δακρύων της, μὴ δυνηθεῖσα πλέον νὰ κρατηθῇ.

— Εἶνε βέβαιον, εἶπεν ὁ Γιάννης, ὅτι ἂν δὲν εἴχαμε χρηματοκιβώτιον, τὰ χρήματά μας....

— Ναί!.. Τί μοῦ ἦλθε ἐμένα νὰ πάγω νὰ πάρω ἐκεῖνο τὸ διαβολοκιβώτιο! ἀνέκραξεν ὁ Κασκαμπέλ. Ἄμα ἔχῃ κανεὶς χρηματοκιβώτιον, τὸ φρονιμώτερον εἶνε βέβαια νὰ μὴ βάζῃ μέσα τίποτε! Ὡραία δουλειά μὰ τὴν ἀλήθεια νὰ ντέχῃ εἰς τὴν φωτιά, καθὼς μοῦ ἔλεγεν ὁ ἔμπορος, ἐνῷ δὲν ἀντέχει εἰς τοὺς κλέπτας!

Πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι τὸ κτύπημα ἦτο βαρὺ διὰ τὴν οἰκογένειαν καὶ δὲν πρέπει νὰ πορῶμεν ἂν τὸ ἠσθάνθη τόσῳ πολὺ νὰ τῆς κλέψουν δύο χιλιάδες δολλάρια, κερδηθέντα μὲ τόσον κόπον — ἔ, δὲν ἦτο μικρὸν πρᾶγμα.

— Καὶ τώρα; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Καὶ τώρα; ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Θέλει καὶ ρώτημα; χωρὶς πρόσθετα ἄλογα, ἠμποροῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας εἰς τὰ στενά;.. Δι' αὐτὸ λοιπὸν προτείνω νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ κτῆμα. Ἴσως βροῦμε ἐκεῖ καὶ ἐκείνους τοὺς λωποδύτας.

— Ἐκτὸς ἂν δὲν ἐγύρισαν ἐκεῖ! εἶπεν ὁ Μακρολέλεκας.

Καὶ ἦτο τοῦτο πλέον παρὰ πιθανόν. Ὁπωσδήποτε, ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Κασκαμπέλ, δὲν εἶχον νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐπιστρέψουν ὀπίσω, ἀφ' οὗ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ προχωρήσουν.

Οὕτω λοιπὸν ἐζεύχθησαν ὁ Βερμοὺτ καὶ ὁ Μονομάχος καὶ ἡ ἅμαξα ἤρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ κατερχομένη διὰ τοῦ στενοῦ τῆς Σιέρρας. Ὁποία μελαγχολικὴ ἐπιστροφή! Ὅλοι ἦσαν σιωπηλοὶ καὶ κατηφεῖς, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἐξέφευγεν ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Κασκαμπὲλ καμμία

«Ἡ ἅμαξα ἤρχισε νὰ ἐπιστρέφῃ» (Σελ. 33, στηλ. γ'.)

κατάρα. Ἐν τούτοις κατῆλθον τὴν κατωφέρειαν εὐκολώτατα καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν ἡ Ἑ ὅ δ ρ ο μ ὁ ς Ο ἰ κ ί α ἐστάθμευσε πρὸ τῆς ἐπαύλεως τοῦ Καλιφορνίου. Μαθὼν οὗτος τὰ κατὰ τὴν κλοπήν, ἔγινεν ἔξω φρενῶν. Ἀλλὰ δέν τον ἔμελε διόλου διὰ τὰ χρήματα. Μήπως τὰ χρήματα ἦσαν ἰδικά του; Τὸν ἔμελε μόνον διὰ τὰ τρία του ἄλογα. Ἀφ' οὗ ἐδραπέτευσαν εἰς τὸ ὄρος, οἱ ἀλιτήριοι ἐκεῖνοι κρέπει νὰ ἐπέρασαν ἐκεῖθεν τοῦ στενοῦ. Τρέξατε λοιπὸν πρὸς καταδίωξίν των!.. Καὶ ἔξαλλος ὁ Καλιφόρνιος, ἐζήτει σχεδὸν νὰ καταστήσῃ ὑπεύθυνον τὸν Κασκαμπέλ διὰ τὴν κλοπὴν τῶν ζῴων του.

— Ὡραῖα, μὰ τὴν ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Γιατὶ νὰ ἔχετε τέτοιους κατεργάρηδες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας καὶ γιατὶ νὰ τους ἐνοικιάζετε εἰς τιμίους ἀνθρώπους;

— Μήπως τους ἤξευρα ἐγώ; ἀπήντησεν ὁ Καλιφόρνιος. Δέν μου ἔδωσαν ποτὲ ἀφορμὴν παραπόνου... Κατήγοντο ἀπὸ τὴν ἀγγλικὴν Κολομβίαν...

— Ἦσαν Ἄγγλοι;

— Βεβαίως.

— Ἔ, μὰ τότε εἰδοποιοῦν τὸν ἄλλον, κύριε, τὸν εἰδοποιοῦν! ἀνέκραξεν ἔξαλλος ὁ Κασκαμπέλ.

Οὕτως ἢ ἄλλως, ἡ κλοπὴ ἔγινε καὶ ἡ ἔριδις των ἦτο πολὺ δυσχερής.

Ἀλλὰ, ἂν ἡ Κυρία Κασκαμπέλ δὲν κατωρθώσε νὰ [illegible], ὁ σύζυγός της, φιλοσοφῶν πάντοτε εἰς ὅλας τὰς τρικυμίας τοῦ βίου, ἀνέκτησε ταχέως τὴν ψυχραιμίαν του.

Καὶ ὅταν συνηθροίσθησαν εἰς τὴν Ἑ ὅ δ ρ ο μ ο Ο ἰ κ ί α ν, ἐγένετο συνδιάλεξις μεταξὺ πάντων τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, — συνδιάλεξις ἐκτάκτου σπουδαιότητος, ἐξ ἧς ἔμελλε νὰ προκύψῃ μία μεγάλη καὶ γενναία ἀπόφασις, ὡς διαβεβαίου ὁ Κασκαμπέλ.

« Παιδιά μου, τοῖς εἶπεν, ὑπάρχουν εἰς τὸν βίον περιστάσεις πολὺ δυσάρεστοι, πολὺ ὀδυνηραί, κατὰ τὰς ὁποίας ὅμως δοκιμάζεται ἡ ἀντοχὴ καὶ ἡ γενναιότης τοῦ ἀνθρώπου. Τοιαύτη εἶνε καὶ ἡ ἰδική μας περίστασις. Ἀλλὰ σᾶς συνιστῶ θάρρος! Χρειάζεται θάρρος διὰ νὰ τὴν ἀντιμετωπίσωμεν! Ἐκεῖνοι οἱ κακοῦργοι, οἱ Ἄγγλοι, οἱ Τζὼν Μπούλ, μᾶς ἔφεραν εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν. Ἀλλὰ πρέπει δι' αὐτὸ νὰ χαθῶμεν; Ὄχι, ποτέ! Μία ὁδὸς σωτηρίας ὑπάρχει — καὶ αὐτὴν ὡς γενναῖοι ἄνδρες θὰ τὴν ἀκολουθήσωμεν τώρα!

— Δηλαδή; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέκος.

— Θὰ σᾶς ἐξηγήσω ἀμέσως τὸ σχέδιόν μου, ἀπεκρίθη ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ διὰ νὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον δυνάμεθα νὰ τὸ ἐκτελέσωμεν, πρέπει πρῶτα ὁ Γιάννης νὰ μοῦ φέρῃ τὸν ἄτλαντά του.

— Ἀμέσως, πατέρα.

Καὶ ἀφ' οὗ ὁ ἄτλας ἀπετέθη ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὁ Κασκαμπὲλ ἐξηκολούθησεν οὕτω:

« Ἐννοεῖται, παιδιά μου, ἂν καὶ οἱ παληοάγγλοι ἐκεῖνοι — ἂχ καὶ νὰ τὸ ἤξευρα πως ἦσαν ἄγγλοι, — μᾶς ἔκλεψαν τὸ χρηματοκιβώτιόν μας, — τί ἤθελα ἐγὼ νὰ πάρω χρηματοκιβώτιον! — ἐννοεῖται, λέγω ὅτι δὲν θὰ παραιτηθῶμεν τῆς ἰδέας νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Εὐρώπην.

— Νὰ παραιτηθῶμεν; ποτέ! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Κασκαμπέλ.

— Μπράβο, Κορνηλία μου! Θέλομεν νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ θὰ ἐπιστρέψωμεν! Θέλομεν νὰ ἐπανίδωμεν τὴν Γαλλίαν καὶ θὰ την ἐπανίδωμεν! Τί ἂν μας ἔκλεψαν οἱ ἀλιτήριοι;.. Ἐγὼ τοὐλάχιστον ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τὸν ἀέρα τῆς πατρίδος μου, εἴδεμὴ θἀποθάνω.

— Δὲν θέλω νὰ ἀποθάνῃς, Καῖσαρ! Ὄχι! Ἀναχωροῦμεν διὰ τὴν Γαλλίαν καὶ, ὅ,τι δήποτε ἂν συμβῇ, θὰ φθάσωμεν!

— Ἀλλὰ πῶς; Εἰπῆτέ μου, πῶς; ἠρώτησεν ὁ Γιάννης.

— Ἀλήθεια... πῶς; εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ, ξύνων τὸ μέτωπον. Εἰμποροῦμεν βέβαια νὰ δίδωμεν παραστάσεις εἰς τὸν δρόμον καὶ νὰ κερδίζωμεν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ὅσα μᾶς ἀρκοῦν διὰ νὰ φθάσωμεν μὲ τὴν Ἑ ὅ δ ρ ο μ ο Ο ἰ κ ί α ν ἕως τὴν Νέαν Ὑόρκην. Ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖ καὶ κάτω τί θὰ γίνῃ; Χωρὶς χρήματα δὲν θὰ ἔχωμεν ἀτμόπλοιον καὶ χωρὶς ἀτμόπλοιον δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαπεράσῃ κανεὶς θάλασσαν, παρὰ κολυμβῶντας... Πρᾶγμα πολὺ δύσκολο, μοῦ φαίνεται...

— Πολὺ δύσκολο, κύριε! εἶπεν ὁ Μακρολέλεκας, — ἐκτὸς ἂν εἴχαμεν πτερύγια, σὰν τὰ ψάρια.

— Ἔχεις;

— Δὲν πιστεύω.

— Σώπατε λοιπὸν καὶ ἄκουε! »

Εἶτα ἀποταθεὶς πρὸς τὸν μεγαλήτερόν του υἱόν:

— Γιάννη, ἄνοιξε τὸν ἄτλαντά σου καὶ δεῖξέ μου εἰς τὸν χάρτην τὸ μέρος ποῦ εὑρισκόμεθα.

Ὁ Γιάννης εὗρε τὸν χάρτην τῆς Βορείου Ἀμερικῆς καὶ τὸν ἔθεσε πρὸ τῶν ὀμμάτων τοῦ πατρός του· ὅλοι τὸν ἔβλεπον, ἐνῷ ἐδείκνυε διά του δακτύλου ἓν σημεῖον τῆς Σιέρρας Νεβάδας, ὀλίγον μακρὰν ἀνατολικῶς τοῦ Σακραμέντου.

— Ἰδοὺ τὸ μέρος, εἶπε.

— Καλά, ἀπήντησεν ὁ Κασκαμπέλ. Λοιπόν, ἅμα περάσωμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὄρους, θὰ ἔχωμεν νὰ διασχίσωμεν ὅλας τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, μέχρι τῆς Νέας Ὑόρκης. Δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ναί, πατέρα.

— Δηλαδὴ πόσας λεύγας;

— Περίπου χιλίας τριακοσίας.

— Καλά. Ἔπειτα πρέπει νὰ διαπεράσωμεν τὸν ὠκεανόν, ἔ;

— Βεβαίως.

— Πόσων λευγῶν μῆκος ἔχει αὐτὸς ὁ ὠκεανός;

— Σχεδὸν ἐνεακοσίων μέχρι τῆς Εὐρώπης.

— Τώρα, μιὰ νὰ φθάσουμε 'ςτὴ Γαλλία 'πές πως ἐφθάσαμε καὶ 'ςτὴ Νορμανδία, δὲν εἶνε ἔτσι;

— Ἐννοεῖται!

— Ἔχομεν λοιπὸν λεύγας ἐν ὅλῳ;...

— Δύο χιλιάδες διακόσιες! ἀνέκραξεν ἡ Ναπολέαινα, μετρήσασα ἐπὶ τῶν δακτύλων της.

— Εἶδες ἐκεῖ τὴν κατεργαρούλα! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Ξεύρει καὶ ἀριθμητικήν! ....— Λοιπόν, δύο χιλιάδες διακόσιες λεῦγες εἴπαμεν;

— Ἐπάνω κάτω, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης, καὶ νομίζω ὅτι ὁ λογαριασμός μας εἶνε σωστός.

— Ὁ δρόμος αὐτός, παιδιά μου, θὰ ἦτο παιγνιδάκι διὰ τὴν Ἑ ὅ δ ρ ο μ ο Ο ἰ κ ί α ν, ἐὰν δὲν ὑπῆρχε θάλασσα μεταξὺ Ἀμερικῆς καὶ Εὐρώπης! Καὶ πῶς νὰ την περάσῃ κανεὶς τὴν κατηραμένην αὐτὴν θάλασσαν, χωρὶς χρήματα, δηλαδὴ χωρὶς ἀτμόπλοιον.

— Ἢ χωρὶς πτερύγια, ἐπανέλαβεν ὁ Μακρολέλεκας.

— Αὐτὸς ἐπιμένει μὲ τὰ σωστά του, εἶπεν ὁ Κασκαμπὲλ ὑψῶν τοὺς ὤμους.

— Εἶνε λοιπὸν φανερόν, ὑπέλαβεν ὁ Γιάννης, ὅτι δὲν εἰμποροῦμεν νὰ ὑπάγωμεν πρὸς ἀνατολάς.

— Ἀδύνατον τῷ ὄντι, ἀπολύτως ἀδύνατον! Ἀλλ' ἴσως... ἂν ἐπηγαίναμεν πρὸς δυσμάς...

— Πρὸς δυσμάς;... ἀνέκραξεν ὁ Γιάννης, κυττάζας τὸν πατέρα του.

— Ναί... Κύτταξε ἐκεῖ καὶ 'πὲ μου τί δρόμον πρέπει νὰ πάρωμεν διὰ νὰ διευθυνθῶμεν πρὸς δυσμάς.

— Πρέπει κρῶτα νὰ καταβῶμεν διὰ τῆς Καλιφορνίας, τοῦ Ὀρέγου καὶ τῆς Οὐασιγκτῶνος, μέχρι τῶν βορείων συνόρων τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

— Καὶ ἀπ' ἐκεῖ;

— Ἀπ' ἐκεῖ εἶνε ἡ Ἀγγλικὴ Κολομβία....

— Πφ! ἔκαμεν ὁ Κασκαμπέλ. Δὲν ὑπάρχει τρόπος ν' ἀποφύγῃ κανεὶς αὐτὴν τὴν Κολομβίαν;

— Ὄχι, πατέρα.

— Καλά! ἐμπρός!

— Ἀφοῦ φθάσωμεν εἰς τὰ σύνορα, πρὸς βορρᾶν τῆς Κολομβίας, θὰ εὕρωμεν τὴν ἐπαρχίαν τῆς Ἀλάσκας.

— Καὶ αὐτὴ ἐκεῖ Ἀγγλική;

— Ὄχι· Ρωσσικὴ — τουλάχιστον ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι πρόκειται νὰ την προσαρτήσουν...

— Εἰς τὴν Ἀγγλίαν;

— Ὄχι, εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

— Λαμπρά. Καὶ μετὰ τὴν Ἀλάσκαν;

— Ὁ Βερίγγειος πορθμός, ὁ ὁποῖος χωρίζει τὰς δύο Ἠπείρους, τὴν Ἀμερικὴν ἀπὸ τὴν Ἀσίαν.

— Πόσαι λεῦγαι εἶνε ἕως εἰς τὸν πορθμόν;

— Χίλιαι ἑκατὸν λεῦγαι, πατέρα.

— Θυμήσου το, Ναπολέαινα, διὰ νὰ κάμῃς ὕστερα τὴν πρόσθεσιν.

— Κ' ἐγώ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλέκος.

— Καὶ σύ. — Τώρα, Γιάννη, ὁ πορθμὸς αὐτὸς τί πλάτος ἔχει.

— Ὡς εἴκοσι λεῦγας, πατέρα.

— Ἀ, εἴκοσι λεῦγας! παρετήρησεν ἡ Κυρία Κασκαμπέλ.

— Ποταμάκι, Κορνηλία μου, σὰν νὰ λέμε ποταμάκι.

— Ποταμάκι, τί λὲς, καλέ;

— Ναί, ναί· ἔπειτα, Γιάννη, αὐτὸς ὁ Βερίγγειος πορθμὸς δὲν παγώνει τὸ χειμῶνα;

— Βεβαίως· γιὰ τέσσαρας — πέντε μῆνες μένει παγωμένος.

— Μπράβο! ὥστε εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τον περάσῃ ἐπάνω εἰς τὸν πάγον.

— Ἐννοεῖται· αὐτὸ γίνεται συχνά.

— Νὰ τί θὰ 'πῇ καλὸς πορθμός!

— Καὶ ἀπ' ἐκεῖ, δὲν θὰ χρειασθῇ νὰ περάσωμεν καμμίαν θάλασσαν; ἠρώτησεν ἡ Κορνηλία.

— Ὄχι· ἡ Ἀσιατικὴ Ἤπειρος ἐκτείνεται μέχρι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ρωσσίας.

— Δεῖξέ μάς το Γιάννη!

Ὁ Γιάννης εὗρε τὸν χάρτην τῆς Ἀσίας, τὸν ὁποῖον ὁ Κασκαμπὲλ ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς.

— Περίφημα! ἀνέκραξε. Τὸ πρᾶγμα οἰκονομεῖται λαμπρά, φθάνει νὰ μὴ ὑπάρχουν κυλλαὶ ἄγριαι χῶραι εἰς τὴν Ἀσίαν.

— Ὄχι, πατέρα.

— Καὶ ποῦ εἶνε ἡ Εὐρώπη;

— Ἐδῶ, ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης στηρίζων τὸν δάκτυλον εἰς τὰ ὄρια τῶν Οὐραλίων.

— Καὶ πόση εἶνε ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸν Βερίγγειον πορθμὸν ἕως τὴν Εὐρωπαϊκὴν Ρωσσίαν;

— Ὡς χίλιαι ἑξακόσιαι λεῦγαι.

— Καὶ ἕως τὴν Γαλλίαν;

— Σχεδὸν ἑξακόσιαι.

— Καὶ τὸ ὅλον, ἀπὸ τὸ Σακραμέντον;

— Τρεῖς χιλιάδες, τριακόσιαι εἴκοσι λεῦγαι! ἀνέκραξαν συγχρόνως ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Ναπολέαινα.

— Εὖγε καὶ εἰς τοὺς δύο! εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Λοιπὸν ἐὰν ὑπάγωμεν πρὸς ἀνατολὰς, ἔχομεν νὰ κάμωμεν δύο χιλιάδας διακοσίας λεύγας· ἐὰν ὑπάγωμεν πρὸς δυσμάς, τρεῖς χιλιάδας τριακοσίας εἴκοσι. Σωστά;

— Σωστά. Δηλαδὴ μία διαφορὰ ἀπὸ χιλίας ἑκατὸν λεύγας.

— Ναί, ἀλλὰ πρὸς δυσμὰς δὲν ἐχομεν θάλασσαν. Βάλε αὐτὴν τὴν σπουδαίαν διαφορὰν! Λοιπὸν, παιδιά, μιὰ φορὰ ποῦ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, θὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ ἄλλο. Θέλετε; Τί λέτε;

— Ἔστω, πατέρα· ἀπεκρίθη ὁ Γιάννης. Σοῦ παρατηρῶ ὅμως, ὅτι ἂν διευθυνθῶμεν πρὸς δυσμάς, ὡς ἐκ τοῦ μήκους τοῦ δρόμου, δὲν θὰ κατορθώσωμεν νὰ φθάσωμεν φέτος εἰς τὴν Γαλλίαν.

— Καὶ διατί;

— Χιλίων ἑκατὸν λευγῶν διαφορὰ ἐπὶ πλέον, εἶνε κάτι τι δια τὴν Ἑ ὅ δ ρ ο μ ο ν Ο ἰ κ ί α ν καὶ τὰ καῖμένα τὰ ἄλογα...

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἂν δὲν φθάσωμεν φέτος, θὰ φθάσωμεν τοῦ χρόνου! Ἅμα ἔχωμεν θάρρος καὶ ὑπομονήν, τί ἄλλο πρέπει νὰ ἔχωμεν. Ἐμπρὸς λοιπόν!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Κατὰ παράφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΕΠΑΥΘΗ ΑΠΟ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

Μάλιστα, ἐπαύθη... καὶ τον ἔπαυσα ἐγὼ ἡ ἰδία... Ἀκοῦτ' ἐκεῖ! Νὰ τολμήσῃ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Γραφεῖον μου... σχεδὸν ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια μου...

Ἀλλὰ σταθῆτε νὰ σας διηγηθῶ τὸ πρᾶγμα μέ την σειράν, καταστέλλουσα τὴν ταραχήν, ἡ ὁποία ἀκόμη με κατέχει.

Τὸ πρωὶ ἤκουσα θόρυβον εἰς τὸν δρόμον, ἀπέξω ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου. Βγαίνω εἰς τὸν ἐξώστην καὶ βλέπω ὁμάδα ἀνθρώπων, τὸ κέντρον τῆς ὁποίας ἀπετέλουν δύο ἱερεῖς δυτικοὶ καὶ μερικοὶ ἀστυφύλακες. Οἱ ἱερεῖς παρεπονοῦντο καὶ διεμαρτύροντο — ὡμίλουν καὶ οἱ δύο ἑλληνικά, — ὁ εἷς δὲ ἐξ αὐτῶν, δομινικανὸς μὲ κουκούλαν καὶ λευκὸν κομποσχοίνιον, ἐκράτει τὸ μανδήλιόν του καθημαγμένον εἰς τὸν αὐχένα, ὀλίγον κάτωθεν τοῦ ὠτός. Εἷς ἀστυφύλαξ ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα παιδίον ἕως δώδεκα ἐτῶν εὐπρεπῶς μᾶλλον ἐνδεδυμένον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε διαθέσεις πρὸς ἀπόδρασιν. Ἀλλ' ὁ ἀστυφύλαξ το ἐκράτει καλά, ἐν ᾧ ἤκουε τὰ ζωηρὰ παράπονα τῶν ρασοφόρων.

Ἐρωτῶ τί τρέχει καὶ εἰς ἐκ τῆς ὁμάδος με πληροφορεῖ, ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο εἶχε ρίψῃ μίαν πέτραν, ἡ ὁποία ἐκτύπησε τὸν δομινικανὸν εἰς τὸν αὐχένα. Κατηγανάκτησα διὰ τὴν ἀνίερον πρᾶξιν καὶ ἐφώναξα:

— Εἰς τὴν ἀστυνομίαν! Νὰ πᾶτε αὐτὸ τὸ παληόπαιδο εἰς τὴν ἀστυνομίαν!

Ἀκοῦσαν τὴν φωνὴν αὐτήν, τὸ παιδίον ἐστράφη πρὸς τὰ ἐπάνω καὶ τότε το ἀνεγνώρισα... Ὤ, καλλίτερα νὰ μὴν το ἐγνώριζα! Ἦτο συνδρομητής μου... Μάλιστα, συνδρομητής μου... τὸ παιδί που ἐτόλμησε νὰ λιθοβολήσῃ ἕνα ἄνθρωπον ἱερωμένον, ἕνα λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου... Ὁ θυμός μου ἔγινεν ἀκόμη μεγαλήτερος.

— Ναί, ἐφώναξα, νὰ το πᾶτε γρήγορα εἰς τὴν ἀστυνομίαν!

Τοῦτο συνέβη τῷ ὄντι μετ' ὀλίγον καὶ ἡ ὁμὰς τῶν περιέργων διελύθη.

— Τί κατάστασις! Τί βαρβαρότης ἔλεγον οἱ παρευρεθέντες εἰς τὴν σκηνὴν καὶ ἀκούσαντες τὴν διήγησιν τῶν δυτικῶν ἱερέων.

Φοβερόν! Εἶνε μὰ τὴν ἀλήθειαν φοβερόν! Ἐγὼ τοὐλάχιστον δὲν θέλω νὰ το ξεύρω πλέον αὐτὸ τὸ παιδί που ἔκαμεν ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, δὲν θέλω νὰ το ἔχω οὔτε συνδρομητήν, οὔτε φίλον. Πρὸ ὀλίγου τῷ ἔστειλα ὀπίσω τὰ χρήματά του καὶ τῷ ἐμήνυσα ὅτι τον διέγραψα ἀπὸ τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν μου.

Ὄχι, δὲν εἶνε ἄξιος νὰ με ἀναγινώσκῃ... δὲν εἶνε ἄξιος νὰ ἀναγινώσκῃ τίποτε... δὲν εἶνε ἄξιος νὰ λέγεται ἄνθρωπος πολιτισμένος.... δὲν εἶνε ἄξιος νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τοῦ μαθητοῦ, τοῦ ἑλληνόπαιδος... Ἀκοῦτ' ἐκεῖ νὰ λιθοβολῇ ἱερεῖς!... Ὅσῳ το συλλογίζομαι... Μὰ τί λοιπόν, ἐπειδὴ εἶνε δυτικοί, δὲν εἶνε ἄνθρωποι αὐτοί; ἐπειδὴ εἶνε ἄλλου δόγματος, δὲν εἶνε ἱερεῖς τοῦ Χριστοῦ; ἐπειδὴ φοροῦν ἄλλου σχήματος ράσα, δὲν εἶνε ἄξιοι σεβασμοῦ; Δὲν ἀρκοῦν ὅσα ὑποφέρουν ἀπὸ τοὺς ἀγρίους, τοὺς ὁποίους ὡς ἱεραπόστολοι προσπαθοῦν μὲ τόσας θυσίας νὰ ἐκπολιτίσουν, νὰ ἐκχριστιανίσουν — ἀλλὰ πρέπει νὰ τους κακομεταχειρίζωνται, νὰ τους περιφρονοῦν, νὰ τους λιθοβολοῦν καὶ αὐτοὶ ἀκόμη τὰς Ἀθήνας;

Αἶσχος, παιδιά μου, αἶσχος! Εἶχα τὴν ἰδέαν ὅτι φίλος μου δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸς νὰ διαπράξῃ τοιοῦτόν τι. Ἀλλ' ἐπέπρωτο σήμερα νὰ λάβω καὶ αὐτὴν τὴν ἀπογοήτευσιν... Μὰ, 'πῆτε μου, δέν του ἤξιζεν ἡ τιμωρία; Ἤθελα νὰ σας ἔλεγα καὶ τὄνομά του, διὰ νὰ τον παραδώσω εἰς τὴν κοινὴν περιφρόνησιν. Ἀλλ' ἂς ἔχῃ χάριν — μόνον αὐτὴν τὴν χάριν!

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1

Τὸ δένδρο που 'μεγάλωσε στρεβλὸ
θὰ τσακισθῇ, μὰ ἴσιο δὲν θὰ γίνῃ.
Κι' ὅποιος μικρὸς δὲν μάθῃ τὸ καλό,
θὰ μεγαλώσῃ καὶ κακὸς θὰ μείνῃ.

2

Σπανίως 'ξημερώνεται ἡ Τύχη
'ς τὸ σπίτι ὅπου ἔχει βραδυασθῇ.
Γιαὐτὸ φυλάγετε ὅταν σας τύχῃ,
γιὰ νὰ το ἔχετ' ὅταν χρειασθῇ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΙΣ ΤΟ ΩΔΕΙΟΝ

Ἀγαπητοί μου,

Τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἐπῆγα εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Ὠδείου. Εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συναντήσω ἐκεῖ μεταξὺ τῶν ἀκροατῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπλήρουν τὴν κομψήν του αἴθουσαν, πολλοὺς καὶ πολλὰς τῶν μικρῶν

Ἀριστοτέλης Π. Κουρτίδης

μου φίλων. Διὰ τοῦτο εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὄχι ὀλίγοι ἐκ τῶν ἀναγινωσκόντων τὴν σημερινήν μου ἐπιστολήν, θὰ συμφωνήσουν μαζί μου ὅτι ἡ συναυλία ἐκείνη, ὅπως καὶ αἱ ἄλλαι δοθεῖσαι εἰς τὸ Ὠδεῖον,— ἦτο μία ἀπόλαυσις σπανία, ὑφ' ὅλας τὰς ἐποψεις.

Πραγματικῶς οἱ νεαροὶ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι του Ὠδείου, ὅσοι ἔλαβον μέρος εἰς τὴν μουσικὴν καὶ δραματικὴν αὐτὴν προεσπερίδα, ἐφάνησαν ἀνώτεροι πάσης προσδοκίας. Τὰ τεμάχια τῆς δυσκόλου μουσικῆς τοῦ προγράμματος ἐξετελέσθησαν ὅλα μετὰ τόσης ἀκριβείας καὶ τέχνης, ὥστε μὲ δυσκολίαν θὰ ἐπίστευε κανεὶς ὅτι ἀκούει ἁπλοῦς μαθητάς· τὰ δὲ ποιήματα ἀπηγγέλθησαν μετὰ τόσης ἐντελείας, ὥστε πρὸ τῶν νεαρῶν ἐκείνων ἐρασιτεχνῶν, θὰπεκαλύπτοντο καὶ δόκιμοι ἀκόμη ἠθοποιοί.

Νομίζω, ὅτι ἀκούω ἀκόμη τὴν γλυκεῖαν, τὴν παθητικὴν φωνὴν τοῦ νεαροῦ κ.Ε. Δαμάσκου, ἀπαγγέλλοντος ἢ κάλλιον ζωγραφίζοντος τὴν θαυμασίαν ἐκείνην Λιτάνειαν τοῦ Χάϊνε, ἥτις ἐκίνησε τὰ δάκρυα ὅλων τῶν ἀκροατῶν, καὶ εἶνε ἀκόμη ἔναυλοι εἰς τὰ ὦτά μου οἱ ποικίλοι καὶ τεχνικώτατοι τόνοι, τοὺς ὁποίους εὗρεν ἄλλος νεαρὸς μαθητής, ὁ κ. Γ. Ἀναστασιάδης, διὰ νὰπαγγείλῃ τὸν Ἄγνωστον ἥρωα τοῦ Στρατήγη καὶ τὸν Ἄνθρωπον τοῦ Σουρῆ, διὰ νὰ μεταφέρῃ διὰ μιᾶς τὸ ἀκροατήριόν του ἀπὸ τῆς εὐγενεστέρας συγκινήσεως εἰς τὴν ζωηροτέραν ἱλαρότητα. Ἂν μία τοιαύτη ἐκπληκτικὴ πρόοδος εἶνε ἀπόδειξις περιφανὴς ὄχι μόνον τοῦ ζήλου καὶ τῆς καλῆς φύσεως τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ προπάντων τοῦ καρποφόρου τῆς διδασκαλίας, ὁ κ Ἀριστοτέλης Κουρτίδης,ὁ καθηγητὴς τῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ Ὠδείου, εἶνε ἄξιος τῶν θερμοτέρων συγχαρητηρίων.

Νομίζω ὅτι σᾶς προξενῶ ἀληθῆ εὐχαρίστησιν,μικροίμου φίλοι,παραθέτων ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα του ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ. Τὸ ὄνομά του σᾶς εἶνε γνωστότατον. Τόσον δὲν πιστεύω νὰγαπᾶτε καὶ νὰ τιμᾶτε κανένα ἐκ τῶν συγχρόνων μας συγγραφέων, ἀφ' οὗ ὁ κ. Κουρτίδης ἔγραψε τὰ καλλίτερα καὶ τρυφερώτερα βιβλία διὰ παιδία, ἐξ ὅσων ἐγράφησαν ἕως τώρα ἐν Ἑλλάδι.Παλαιότατος δὲ συνεργάτης τῆς«Διαπλάσεως»ἀπὸ τοῦ δευτέρου ἔτους τῆς ἐκδόσεώς της,γράφων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Αἰμίλιος Εἰμαρμένος, ποσάκις δὲν ἐκίνησε τὰ δάκρυά σας,ποσάκις δὲν σᾶς ἔκαμε νὰ γελάσετε μὲ τὴν καρδιάσας διὰ τῶν τόσων ὡραίων του διηγήσεων,γραμμένων μὲ τέχνην που μόνος αὐτὸς γνωρίζει!.. Ἀλλ' ὁ κ. Κουρτίδης δὲν εἶνε μόνον ἔξοχος παιδικὸς συγγραφεύς. Γράφει καὶ διὰ τοὺς μεγάλους μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας. Ἐκ Γερμανίας δέ, ὅπου ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐσπούδασεν,ἀπεκόμισε σοφίαν πολλὴν καὶ ἐκλεκτήν· ὥστε σήμερον θεωρεῖται,καὶ δικαίως, ὡς εἷς ἐκ τῶν ἀρίστων λογίων τοῦ ἔθνους μας,ἱκανὸς νὰπαιδαγωγῇ ὄχι μόνον μικροὺς ἀλλὰ καὶ μεγάλους.. Διὰ τοῦτο ἡ διεύθυνσις τοῦ Ὠδείου παρεκάλεσε τόσον θερμῶς τὸν κύριον Κουρτίδην νὰναλάβῃ τὴν διδασκαλίαν τῶν μαθητῶν τῆς Δραματικῆς Σχολῆς, νὰ τοις ἀποκαλύψῃ τὸ μυστήριον δι' οὗ κατανοοῦνται καὶ ἀποδίδονται τὰ ἔργα μεγάλων ποιητῶν καὶ νὰ καταρτίσῃ ἐξ αὐτῶν καλλίστους καὶ ἀληθῶς μορφωμένους ἠθοποιούς,ἐξ ὧν θὰ λάβῃ ἀνάγκην μετ' ὀλίγον τὸ Ἐθνικὸν μας Θέατρον. Ἡ προχθεσινὴ συναυλία ἀπέδειξε πόσον οἱ σοφοί του κόποι ἐστέφθησαν ὑπὸ ἐπιτυχίας καὶ παρώτρυνε καὶ ἄλλους νέους νὰ μάθουν τὴν ὡραιοτέραν τῶν τεχνῶν, ὑπὸ τὸν ἱκανότερον τῶν διδασκάλων.

Ἀλλὰ καὶ ἡ μουσική, ἡ θεία τέχνη τοῦ Ὀρφέως, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας συγκινεῖ κκὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους, πόσον ὡραῖα διδάσκεται εἰς τὸ Ὠδεῖον. Τὸ ᾆσμα τῆς Δ^ος Μπρούσκου, τὸ κλειδοκύμβαλον τῆς μικρᾶς Ἀνθῆς Δαμάσκου καὶ τῆς Σμαράγδας Βενιζέλου, ὡς καὶ ὁ πλαγίαυλος τοῦ μικροῦ Φάβρη τὸ ἀπέδειξαν ἀρκούντως. Καὶ ἡ Δ^ις Αὔρα Δρακοπούλου, ἡ παλαιὰ καὶ εὐφυεστάτη φίλη τῆς «Διαπλάσεως» ἡ ὁποία δὶς ἄλλοτε ἐδημοσίευσε τὴν εἰκόνα της,βραβευθείσης εἰς Διαγωνισμούς, πόσον τελείως ἔπαιξε κλειδοκύμβαλον! Τὴν ἤκουσα μετ' ἰδιαιτέρας ὅλως εὐχαριστήσεως, διότι ἀγαπῶ ὅσους ἀγαποῦν τὴν «Διάπλασιν» καὶ χαίρω ὅταν τους βλέπω προοδεύοντας καὶ διακρινομένους. Ὡς πρὸς τοῦτο τὸ Ὠδεῖον μοὶ εἶνε ἀγαπητότατον· οἱ πλεῖστοι τῶν μαθητῶν του καὶ τῶν μαθητριῶν του εἶνε φίλοι τῆς «Διαπλάσεως», ἐξ αὐτῆς δὲ ἔλαβον—καθὼς τὸ ὁμολογοῦν σήμερον οἱ μεγαλήτεροι,—τὴν πρώτην ὤθησιν πρὸς τὰ καλά. Διὰ τοῦτο θὰ ἦμην εὐτυχὴς ἂν, μετὰ τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν, καὶ ἄλλοι μου φίλοι παρεκινοῦντο νὰκολουθήσωσι μαθήματα εἰς τὸ Ὠδεῖον. Ἡ μουσικὴ ἐξευγενίζει, ἡ μουσικὴ ἐξημερόνει, ἡ μουσικὴ τελειοποιεῖ. Διὰ τοὺς ἔχοντας δὲ κλίσιν, διὰ τοὺς αἰσθανομένους ἀγάπην πρὸς αὐτήν, ἡ συμπλήρωσις τῆς ἀγωγῆς των εἶνε τόσον εὔκολος! Χωρὶς νὰ παραμελῶσι τὰ μαθήματά των, χωρὶς νὰ ἐπιβαρύνουν τοὺς γονεῖς των μὲ μεγάλα ἔξοδα, εἰμποροῦν νὰ φοιτῶσιν εἰς τὸ Ὠδεῖον,μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ὁ καιρός των δὲν θὰ πάγῃ χαμένος.

Τὸ Ὠδεῖον εἶνε ἓν ἀπὸ τὰ τελειότερα

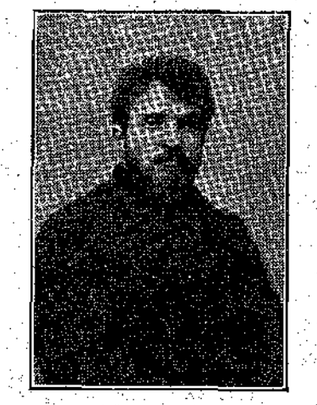

Γεώργιος Νάζος

ἐκπαιδευτικὰ καταστήματα τὰ ὁποῖα ἔχομεν ἐν Ἀθήναις.Τοῦτο δὲ ὀφείλεται εἰς τὴν πεφωτισμένην, εἰς τὴν πλήρη ζήλου καὶ ἐνθουσιασμοῦ διεύθυνσιν τοῦ κ. Γ.Νάζου, τοῦ αὐστηροῦ καὶ γλυκυτάτου συγχρόνως Διευθυντοῦ, τοῦ ὁποίου σᾶς ἐσωκλείω ἐπίσης τὴν εἰκόνα. Μὲ τὴν ἐλπίδα δὲ ὅτι θά σας χειροκροτήσω μίαν ἡμέραν ὡς μαθητὰς τοῦ Ὠδείου,

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΥΡΙΑ ΛΙΛΙΝΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἐμπρός,κυρία Λιλίνα,σταθῆτε καλὰ νά σας ἐνδύσω! Νά, ἰδέτε τί εὔμορφή που εἶσθε τώρα μὲ τὴ σκούφια καὶ μὲ τὰ γυαλιὰ τῆς γιαγιᾶς.

Ὁρίστε καὶ τὸ ἐργόχειρό της καὶ τὸ βιβλίο της. Διαβάσετε, ἐργασθῆτε, ὅπως θέλετε!

Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ Λιλίνα,ἂν καὶ γάτα, εἶνε πολὺ πλέον λογικὴ ἀπὸ τὴν Νίναν, τὴν μικράν της κυρίαν.

Ἐστάθη εὐχαρίστως νά της φορέσουν τὸν σκοῦφο τῆς γιαγιᾶς, διὰ νὰ διασκεδάσῃ ἡ Νίνα, ἂν καὶ αὐτὴ δὲν διασκεδάζει διόλου καθὼς αἰσθάνεται ἐκεῖνο τὸ πρᾶγμα νὰ πηγαίνῃ καὶ νὰ ἔρχεται ἐπάνω 'ςτ' αὐτάκια της καὶ τὴ μικρὴ ἐκείνη μηχανὴ νὰ της σφίγγῃ τὴ μυτίτσα.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐγγίσῃ τὸ ἐργόχειρον ἢ τὸ βιβλίον τῆς γιαγιᾶς! Ἄ, ὄλα κι' ὅλα. Ἡ Λιλίνα ξεύρει, ὅτι καθένας πρέπει νὰ κυττάζῃ τὴ δουλειά του καὶ νὰ μὴν ἀνακατόνεται σὲ ξένες δουλειές. Αὐτὴ δὲν θὰ μπερδέψῃ τὸ μαλλὶ τῆς γιαγιᾶς, ὅπως προχθὲς ἡ Νίνα, οὔτε θὰ λερώσῃ τὸ βιβλίο της,ὅπως ἄλλη μέρα ἡ Νίνα...

Πόσες φορὲς τὰ ἀγοράκια καὶ τὰ κοριτσάκια εἰμποροῦν νὰ πάρουν μαθήματα ἀπὸ τὰ σκυλάκια των καὶ ἀπὸ τὰ γατάκιά των!

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 29]

Ἡ ἀγαθὴ Κελίνα ἐξ ἄλλου εἶχε προμελετήσῃ τὸ γλυκύτερόν της μειδίαμα καὶ ὅταν ὁ ξένος ἠγόρασε καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἐπίσης μερικὰ πράγματα, τῷ εἶπε μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ τρυφερότητα:

— Θά μοῦ κάμετε τὴ χάρι νὰ σας δώσω καὶ ὀλίγα φουντούκια χάρισμα; Εἶνε φρέσκα, καταφρεσκα!

— Ὄχι, δὲν θέλω ἄλλα, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ ἀγοραστής, ἐξακολουθῶν νὰ παρατηρῇ τὸν Φίλιππον καὶ τὴν Δέαν.

— Ἂν ἀγαπᾶτε, κύριε, ὑπέλαβεν ἡ μιγάς, νὰ σας δείξω μερικὰ ἀγαλματάκια, νὰ τα ἰδῆτε καὶ νὰ μου 'πῆτε... Νά, ἐδῶ εἶνε ὁ Κουασιμόδος...

Καὶ ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ξένον τὸ ἀγαλμάτιον, ἐνῷ ἡ Δέα ὠχρίασε καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Φιλίππου ἦσαν πλήρεις ἀγωνίας.

Ὁ καλλιτέχνης ἀπέθεσε τὰ ἄνθη καὶ τὸ σακκίδιον τῶν λιχνευμάτων, τὰ ὁποῖα εἶχεν ἀγοράσῃ, ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐπί τινα λεπτὰ ἐξήτασε σιωπηλῶς τὸ ἀγαλμάτιον, στρέφων αὐτὸ καὶ μεταστρέφωνεὶς τὰς χεῖρας του καὶ κατόπιν, πολὺ εὐχαριστηθείς, ὡς ἐφαίνετο, ἐκ τῆς ἐξετάσεως,

— Ποῖος το ἔκαμε αὐτό; ἠρώτησε περιφέρων τὰ ὄμματα ἀπὸ τῆς Κελίνας εἰς τὰ παιδία.

— Ὁ πατέρας μου, ἀπήντησεν ἡ Δέα συνεσταλμένη.

— Ὁ πατέρας σας! Ἀλλὰ τότε εἶνε καλλιτέχνης πρώτης τάξεως! Αὐτὸ εἶνε θαυμασίως ἐπεξειργασμένον. Πῶς λέγεται ὁ πατέρας σας καὶ ποῦ κατοικεῖ;

Ἡ Δέα ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλήν, χωρὶς νὰπαντήσῃ.

— Ὁ καλὲ μένος ὁ πατέρας της εἶνε πάντα ἄρρωστος, εἶπεν ἡ Κελίνα ἐγγίζουσα τὸ μέτωπόν της κατὰ τρόπον ἐκφραστικόν. Δὲν θέλει νὰ βλέπῃ κανένα καὶ αὐτὴ ἡ μικρὰ (ἔδειξε διὰ τοῦ βλέμματος τὴν Δέαν) δὲν θέλει νὰ λέγῃ 'ςτοὺς ξένους ποῦ κατοικεῖ...

— Ἐννοῶ,ἐψιθύρισεν ὁ καλλιτέχνης. Καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μου εἴπῃς, παιδί μου,ἐξηκολούθησε στραφεὶς πρὸς τὸκοράσιον μετὰ πολλῆς εὐμενείας, τί παριστᾷ αὐτὸ τὸ ἀγαλματάκι;

— Εἶνε ὁ Κουασιμόδος! ἀπήντησε τὸ κοράσιον.

— Ναί, αὐτὸς εἶνε, τῷ ὄντι, ἡ παράστασις εἶνε τελεία. Ἀλλὰ τί περίεργον θέμα!

Καὶ ἐπανήρχισε τὴν ἐξέτασίν του.

— Τὸ πωλεῖτε; ἠρώτησε τέλος.

— Ὤ, ναί, κύριε! εἶπεν ἡ Δέα ζωηρῶς. Ἂν θελήσετε νὰ τον ἀγοράσετε, ὁ καϊμένος ὁ πατέρας θὰ εἶνε πολὺ εὐτυχής.Μοῦ εἶπε ὅτι πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ τον πωλήσω σήμερα.

— Καὶ πόσα θέλετε;

— Ὁ πατέρας μοῦ εἶπε ὅτι εἰμπορῶ νὰ τον ἀφήσω πέντε δολλάρια. Εἶνε πολλὰ πέντε δολλάρια; προσέθεσε μὲ δειλίαν.Λέγει ὅτι τὸ ἔργον του ἀξίζει... ἀλλὰ ἂν νομίζετε ὅτι εἶνε ἀκριβό...

— Τὸ ἔργον εἶνε βεβαίως καλλιτέχνημα, εἶπεν ὁ ζωγράφος,ἐνῷ ὡσεὶ ἀφηρημένος, ἔθεσε τὴν χεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ γιλεκίου του καὶ ἐξήγαγεν ἓν χαρτονόμισμα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Δέας ἀνέλαμψαν καὶ εἶτα ἐκαλύφθησαν ὑπὸ δακρύων.

— Ξεύρετε πόσον καιρὸν χρειάζεται ὁ πατέρας σας διὰ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα τέτοιο ἄγαλμα;

— Ὤ, πολὺν καιρόν, κύριε! Δὲν εἰξεύρω καλά, γιατὶ ἐργάζεται τὴ νύκτα, ἐνῷ ἐγὼ κοιμοῦμαι.

— Μπᾶ! ἐργάζεται τὴν νύκτα; εἶπεν ὁ ζωγράφος, πολὺ σκεπτικός. Καὶ πωλεῖτε πολλὰ ἀπ' αὐτά;

— Ὄχι, κύριε! Εἶνε πολύς καιρὸς ποῦ δὲν ἐπώλησα κανένα.

— Ἔχει νὰ πωλήσῃ ἀπὸ τὴν Καθαρὰ Τρίτη, εἶπεν ὁ Φίλιππος, ὁ ὁποῖος παρηκολούθει τὴν συνδιάλεξιν μετ' ἐνδιαφέροντος ἐκτάκτου. Ἕνας ξένος ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν τοῦ ἀγόρασε ἕνα, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ περισσότερον ἀπὸ τρία δολλάρια.

— Εἰσθε ἀδέλφια; ἠρώτησεν ὁ ξένος, μειδιῶν ἐπὶ τῇ ζωηρότητι τοῦ Φιλίππου.

— Ὄχι, κύριε, ἀπήντησεν οὗτος· δὲν εἴμεθα συγγενεῖς. Εἴμεθα μόνον φίλοι. Ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶνε κορίτσι, προσπαθῶ νὰ την βοηθῶ καὶ νὰ την προστατεύω ὅσον εἰμπορῶ.

Ταῦτα λέγων ὁ Φίλιππος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ γλυκυτάτη λάμψις τῶν ὁποίων συνεκίνησε βαθύτατα τὸν ξένον. Τοὺς ὡραίους ἐκείνους, τοὺς βαθεῖς γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς τους εἶχεν ἴδῃ καὶ ἄλλοτε...

— Πῶς του ὁμοιάζει! εἶπε καθ' ἑαυτόν· τὸ ἴδιον βλέμμα, τὸ ἴδιον μειδίαμα καὶ σχεδὸν ἡ ἰδία ἡλικία. Ἤθελα νὰ τὸν ἔβλεπεν ἡ Λαύρα· τί ἐντύπωσιν ἀρά γε θὰ της ἔκαμνε...

Πρὸς στιγμὴν ἐλησμόνησε ποῦ εὑρίσκετο. Ἀνάμνησις μακρυνή, παλαιά, συγκεκριμένη εἰς τὸ πνεῦμά του μὲ ἄλλην ἀνάμνησιν νεωτέραν· ἡ εἰκὼν παιδίου μὲ γυμνοὺς πόδας, δρέποντος νυμφαίας ἐντὸς μικρᾶς λίμνης καὶ ἡ εἰκὼν ἑνὸς ἄλλου παιδίου ἱσταμένου παρὰ τὸν ὀκρίβαντά του καὶ παρακολουθοῦντος ἕκαστον κίνημα τοῦ χρωστῆρός του, συνεχέοντο μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ παιδίου, τὸ ὁποῖον ἔβλεπεν ἤδη ἐνώπιόν του. Ξαφνικὰ συγκίνησίς τον κατεῖχεν ἐφ' ὅσον ἔμενεν ἐκεῖ στωπηλός, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους ἐπὶ τῆς ζωηρᾶς καὶ ἐκφραστικῆς μορφῆς τοῦ Φιλίππου.. Τέλος, συνῆλθεν ἐκ τῆς ῥέμβης του καὶ εἶπε μὲ φωνὴν πολὺ τρυφεράν:

— Φαίνεσαι πολὺ καλὸ παιδὶ καὶ τὸ κοριτσάκι εἶνε πολὺ τυχηρὸν ποὺ βρῆκε ἕνα τόσῳ ἐξαίρετον φίλον. Πῶς σε λέγουν; Ἤθελα πολὺ νὰ γνωρισθῶ μαζί σου καλλίτερα.

Τὸ παιδίον ἐκοκκίνισεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ εἶπε:

— Ὀνομάζομαι Φίλιππος, κύριε.

— Φίλιππος! Παράδοξον! Καὶ τὸ ἐπίθετόν σου;

— Ὁ Φίλιππος τῆς Ἀντωνίας, ἔτσι μὲ λέγουν ὅλοι. Δὲν ξεύρω νὰ ἔχω ἄλλο ὄνομα. Θὰ ρωτήσω αὔριο τὴ θειά Ἀντωνία.

— Καὶ τί την ἔχεις τὴν Ἀντωνία; Θειά σου, εἴπες;

— Ὄχι, Κύριε, δὲν εἶνε καθεαυτὸ θειά μου, ἀλλὰ ἔτσι ἐσυνείθισα νὰ την λέγω. Εἶνε μαύρη, καὶ ἐγώ, καθὼς βλέπετε, εἶμαι ἄσπρος.

— Καὶ πάντοτε μαζί μὲ τὴν Ἀντωνία ἔμενες;

— Πάντοτε... ὅσῳ θυμοῦμαι...

— Ὥστε λοιπὸν δὲν ἔχεις γονεῖς;

— Γονεῖς! Δὲν πιστεύω. Δὲν εἰξεύρω. Θὰ ρωτήσω τὴ θειά μου.

— Καὶ ποῦ κατοικεῖτε;

— Εἰς τὴν ὁδὸν τῶν Κήπων, μακρυά. Ἡ θειὰ ἔχει ἕνα περιβόλι καὶ πωλεῖ ἄνθη. Εἶνε πολὺ εὔμορφο τὸ περιβόλι της. Θέλετε νὰ ἔλθετε νὰ το ἰδῆτε; Ἡ θεία ὑπερηφανεύεται καὶ χαίρεται πολὺ ὅταν την ἐπισκέπτωνται ξένοι.

— Βεβαιότατα θὰ ἔλθω, ἀπήντησε ζωηρῶς ὁ καλλιτέχνης. Εἶμαι ζωγράφος, ἀγαπῶ τὴν τέχνην μου, ἀγαπῶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ ζωγραφίζω... Σὺ ἀγαπᾷς τὴν ζωγραφικήν; Ὑποθέτω ὅτι ποτὲ δὲν εἶδες εἰκόνας.

— Ἀπεναντίας εἶδα πολλές. Εἶδα 'στὴς ἐκκλησίες, εἶδα σὲ μαγαζιὰ καὶ μάλιστα, προσέθεσε τὸ παιδίον ἐρυθριῶν, μάλιστα ἐδοκίμασα καὶ νὰ κάμω...

Ὁ ζωγράφος ἐγέλασε.

— Λοιπόν, φίλε μου, τῷ εἶπεν, ἀφ' οὗ ἐγὼ εἶμαι ζωγράφος καὶ ἀφ' οὗ καὶ σὺ ἀγαπᾷς νὰ ζωγραφίζῃς, δὲν ἔρχεσαι εἰς τὸ σπίτι μου νὰ σου μάθω τὴν τέχνην;

— Ἔρχομαι πολὺ εὐχαρίστως, κύριε, ἂν μ' ἀφήνῃ ἡ θειὰ Ἀντωνία, ἀπήντησε τὸ παιδίον. Θὰ την ἐρωτήσω, καὶ ἂν θέλῃ θὰ ἔλθω αὔριον.

— Ἤθελα νὰ μου φέρῃς μαζὶ καὶ τὴν μικράν σου φίλην. Ἐπιθυμῶ νὰ της κάμω τὴν εἰκόνα της.

Καὶ ὁ καλλιτέχνης ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν κορασίδα, ἥτις προσήλωνεν ἐπαστικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ χαρτονομίσματος, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ.

— Ἔρχεσαι μαζί μου αὔριο, Δέα; τὴν ἠρώτησεν ὁ Φίλιππος.

— Δὲν εἰμπορῶ, ἀπήντησεν ἡ μικρά. Πρέπει νὰ πωλήσω τὴν Ἐσμεράλδαν.

— Μπᾶ! ἔχετε πρὸς πώλησιν καὶ ἀγαλματάκι τῆς Ἐσμεράλδας; ἀνέκραξεν ὁ καλλιτέχνης μειδιῶν. Ἐπῆρα τὸν Κουασιμόδον... σᾶς λέγουν Δέαν... καὶ ὁ Χόμος λοιπόν, ὁ λύκος, ποῦ εἶνε;

— Ὑποκάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀπήντησεν ἡ Δέα, δὲν εἶνε ὅμως λύκος, ἀλλὰ σκύλος.

Ἀκούσας τὸ ὄνομά του, ὁ Χόμος ἀφῆκε βραδὺ τὴν θέσιν του καὶ ἐπλησίασε νὰ ὀσφρανθῇ τὸν ξένον. Ὁ ξένος τοῦ ἐθώπευσε μὲ τὴν χεῖρα τὴν κεφαλήν, καὶ τὸ ζῷον, πολὺ εὐχαριστημένον ἀπὸ τὴν περιποίησιν, ὡς ἐμαρτύρουν τὰ κινήματα τῆς οὐρᾶς, ἐπέστρεψε νὰ συνεχίσῃ τὸν ὕπνον του, πλησίον τοῦ Λιλυβελ.

— Παράξενον πρᾶγμα, εἶπεν ὁ ξένος· ἐδῶ βλέπω ζωντανευμένα τὰ ἔργα τοῦ Βίκτορος Οὐγγώ.

Τότε ἡ Κελίνα, χωρὶς νὰ ἴδῃ ἡ Δέα, ἀπηνθύνεν εἰς τὸν ξένον ἓν νεῦμα, τὸ ὁποῖον τὸν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ἐν μέρει τὴν ἀλήθειαν: — Πτωχός, δυστυχὴς ἄνθρωπος, ἐξόχου ἱκανότητος, ἀσθενὴς ἠθικῶς καὶ σωματικῶς, ἴσως, ἔχων ὡς μόνον φίλον καὶ σύντροφον τὴν μικρὰν ἐκείνην κόρην... ὦ, πόσον βαθέως συνεκίνησε τοῦτο τὸν ξένον.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΛΕΡΟΣ

ΑΕΤΟΣ ΚΑΙ ΑΡΑΧΝΗ

Μίαν φορὰν ἕνας Ἀετὸς ἐπέταξε μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ Καυκάσου καὶ ἐκεῖ, σταθεὶς ἐπάνω εἰς μίαν προαιωνίαν κέδρον, παρετήρει ὑπερήφανος καὶ ἐνθουσιασμένος, τὴν πρὸ αὐτοῦ ἀπέραντον ἔκτασιν, τὸν εὐρύτατον ὁρίζοντα, τὰς ἀτελευτήτας στέππας, τοὺς ποταμούς, τὰ ὄρη, τὰ δάση, τοὺς λειμῶνας καὶ πέραν τὴν θάλασσαν, κυλίουσαν τὰ μαῦρά της κύματα.

«Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ μου, εἶπε τότε ὁ ἀετός, — κύριε καὶ δημιουγὲ τοῦ παντός, ποῦ ἔδωσες τόσην δύναμιν εἰς τὸν ἀετόν, τὸν Βασιλέα τοῦ αἰθέρος, ὥστε δὲν ὑπάρχει ὕψος εἰς τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι νὰνέλθω διὰ τῶν ἰσχυρῶν μου πτερύγων, διὰ νὰ θαυμάσω τὸ πάνσοφον καὶ περικαλλὲς ἔργον σου, ἀπὸ κορυφῶν, τὰς ὁποίας κανεὶς πρὸ ἐμοῦ δὲν ἐπάτησε!

— Εἶσαι καυχηματίας!» ἀνέκραξε πλήρης ὀργῆς μία ἀράχνη, ἐξ ἑνὸς κλάδου, ἐκεῖ πλησίον. «Ἂν σ' ἀκούσῃ κανείς, ἀγαπητέ μου, θὰ νομίσῃ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὅτι ὑψόνεσαι περισσότερον καὶ ἀπὸ ἐμέ.»

Ἐγαμήλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁ ἀετὸς καὶ εἶδε τὸ ζωύφιον, τὸ ὁποῖον ὑπερηφάνως θφαινε τὸν ἱστόν του.

«Πῶς; σὺ τόσον ὑψηλά, τῇ εἶπεν. Ἄλλοι πολὺ ἰσχυρότεροι ἀπὸ σὲ δὲν ἐτόλμησαν νὰνέλθουν εἰς αὐτὴν τὴν κορυφήν. Σὺ πῶς το κατώρθωσες ἀδύνατος καὶ χωρὶς πτέρυγας; Ἔρπουσα τάχα;

— Ἐγὼ δὲν καταδέχομαι νὰ ἕρπω!

— Ἀλλὰ τότε πῶς ἔφθασας ἕως ἐδῶ;

— Ἐσκάλωσα ἐπάνω σου καὶ ἀπὸ κάτω μ' ἔφερες πετῶν εἰς τὴν οὐράν σου, χωρὶς νὰ μ' ἐννοήσῃς... Ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν σε ἔχω ἀνάγκην· ἂν ἀνῆλθον διὰ σοῦ, εἰμπορῶ ὅμως νὰ μείνω καὶ ἄνευ σοῦ. Ἔλα τώρα, κάμε μου ὀλίγον τόπον, σὲ παρακαλῶ, καὶ ἄφησέ με, διότι δύναμαι, χωρὶς νὰ καυχηθῶ.....»

Ἀλλ' ἔξαφνα ἐνῷ ὡμιλοῦσε, διεκόπη. Ἄνεμος ἰσχυρὸς πνεύσας, τὴν

συμπαρέσυρε καὶ την ἐκύλισεν εἰς τὴν ἄβυσσον.

Πόσους δὲν βλέπομεν καθ' ἑκάστην εἰς τὴν κοινωνίαν ἀνερχομένους ὅπως ἡ Ἀράχνη! Χωρὶς ἀξίαν, χωρὶς κόπον, προσκολλῶνται εἰς κανένα ἰσχυρὸν καὶ φουσκόνουν ἀπὸ ὑπερηφάνειαν καὶ νομίζουν καὶ αὐτοὶ ὅτι εἶνε κάτι τί. Ἀλλὰ μόλις φυσήσῃ ὀλίγον, μόλις μείνωσι χωρὶς ὑποστήριγμα, ποῦ νὰ σταθοῦν; Πάρ' τους κάτω!

[Κατὰ τὸν μῦθον τοῦ ΚΡΙΛΩΦ]

ΤΟ ΨΕΥΓΜΑ ΤΟΥ ΠΕΤΡΑΚΗ

ΔΡΑΜΑΤΙΟΝ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΝ

(Συνέχ. καὶ τέλος· ἴδε σελ. 30)

ΣΚΗΝΗ ΣΤ'.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, Η ΜΗΤΗΡ, ΣΩΤΗΡΗΣ

Η ΜΗΤΗΡ. Ἀλλοίμονον! Πῶς τα χάνω ἅμα ἀρρωσταίνουν τὰ παιδιά μου! Ἐλθηκα ὅλη. (*Κάθηται ἐξηντλημένη.*) Κακόπαιδα! ἂν ἠξεύρατε τί ὑποφέρουν οἱ γονεῖς, ὅταν ἀρρωσταίνετε, δὲν θὰ ἐκάμνατε ποτὲ τοῦ κεφαλιοῦ σας. Γιατὶ νὰ πᾶτε χθὲς εἰς τὴ θεία; ἔ;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. Μὴν κάνετε ἔτσι, μητέρα. Δὲν εἶνε τίποτε. Ἐγὼ σᾶς το λέγω πως δὲν εἶνε τίποτε... Μικρὰ ἀδιαθεσία.

ΣΩΤΗΡΗΣ (*Εἰσερχόμενος*) Τί με θέλετε, κυρία;

Η ΜΗΤΗΡ. Τρέξε, Σωτήρη, 'στὸ γιατρὸ νὰ του 'πῇς νὰ ἔλθῃ ἀμέσως. Καὶ ἀφ' οὗ εἰδοποιήσῃς τὸ γιατρό, νὰ περάσῃς καὶ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Κυρίου σου νὰ του 'πῇς νὰ ἔλθῃ, γιατὶ ὁ Πετράκης εἶνε ἀδιάθετος. Ἄκουσες;

Ἡ φωνὴ τῆς Θαλείας ἀπὸ μέσα.—Μητέρα! δὲν το βρίσκω τὸ θερμόμετρο, ποῦ εἶνε;

Η ΜΗΤΗΡ.—Τώρα, τώρα! ἔρχομαι ἐγώ. Πήγαινε, Σωτήρη! (*Ἐξέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ Ζ'.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. ΣΩΤΗΡΗΣ

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. (*Πρὸς τὸν Σωτήρην ἑτοιμαζόμενον νὰ ἐξέλθῃ ὀπισθεν τῆς κυρίας του.*) Σωτήρη, νὰ σε 'πῶ!

ΣΩΤΗΡΗΣ. — (*Στρεφόμενος καὶ προχωρῶν ὀλίγα βήματα*). Ἐδῶ εἶμαι.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Νὰ μὴν πᾷς!.. νὰ μὴν πᾷς οὔτε 'στὸ γιατρό, οὔτε 'στὸν πατέρα!

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Γιατί, κύριε Πετράκη; ἀφ' οὗ εἶσθε ἄρρωστος...

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Αὐτὸ πού σου λέγω!

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Δὲν μπορῶ, κύριε Πετράκη, θὰ πάγω.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Κάνε πως πηγαίνεις καὶ ὕστερα 'πές πως δὲν βρῆκες ἐκεῖ τὸ γιατρό.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ἀδύνατον!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Θὰ σου δώσω 50 λεπτά.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ὄχι, ἐγὼ ψεύματα δὲν λέγω... φυλάξετε τὰ λεπτά σας.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Σωτήρη καϊμένε, νὰ ζῇς! Ἔπειτα γιατὶ νὰ τρομάξῃ ἄδικα ὁ πατέρας; (Οὔφ! πῶς ἔσκασα μέσα ς' αὐτὸ τὸ χράμι!)

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Μὰ δὲν εἶσθε ἄρρωστος;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὄχι... δὲν ξέρω κ' ἐγὼ πῶς της φάνηκε τῆς μαμᾶς... μονάχα ὁ λαιμός μου πονεῖ ἐν ᾧ καταπίνω.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Νὰ μὴν ἔχετε, Θεὸς φυλάξοι, διφθερίτιδα; Ἀ, μπᾶ! μπᾶ! Τρέχω νὰ φέρω τὸ γιατρό. (*Κινεῖ νὰ ἐξέλθῃ*)

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Σωτήρη! Σωτήρη! Στάσου· ποῦ εἶσαι; Σὲ διατάττω!

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Δὲν μπορῶ, κ. Πετράκη.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ — Ἂν κάμῃς βῆμα, πετῶ τὸ χράμι καὶ ἔρχομαι κατόπι σου.

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Ἂν βγῆτε ἔξω θὰ γίνετε χειρότερα.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Λοιπὸν κάθησε!

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Μὰ κύριε, Πετράκη!... Δὲν λυπᾶσθε τὴ μητέρα σάς πού εἶνε τόσῳ ἀνήσυχη καὶ λυπημένη; Δὲν εἴδατε πῶς ἔκανε; Γιατὶ δὲν θέλετε νὰ πάγω νὰ φέρω τὸ γιατρό;.. Ὁ γιατρὸς θὰ την ἡσυχάσῃ.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Μὰ εἶνε πολὺ λυπημένη ἡ μητέρα;

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Δὲν την εἴδατε; Τώρα καθὼς ἔβγαινε ἔξω, ἐγὼ την εἶδα ποῦ ἔπιασε τὴν καρδιά της καὶ την ἄκουσα ποῦ ἀναστέναζε. Μοῦ φάνηκε μάλιστα πως ἦταν δακρυσμένη... 'κείνη τὸ ξέρει τί ἔχει μέσα της... Ἀφῆστε, κύριε Πετράκη, νὰ φέρω τὸ γιατρὸ νὰ ἡσυχάσῃ...

(*Ὁ Πετράκης μένει ἔναυδος καὶ πολὺ σκεπτικός· Ὁ Σωτήρης κινεῖ νὰ ἐξέλθῃ, μὲ προφύλαξιν, φοβούμενος μήπως τον ἀπολυθῆσῃ ὁ Πετράκης. Ἀλλὰ βλέπων ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ εἰς τὴν πολυθρόνα του, λαμβάνει θάρρος καὶ φεύγει*)

ΣΚΗΝΗ Η'.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, μόνος

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. Ἄσχημη δουλειά! Ἡ μητέρα στενάζει, ἡ μητέρα κλαίει, ἡ μητέρα ὑποφέρει... Καὶ σὲ λίγο θὰ πάθῃ τὰ ἴδια καὶ ὁ πατέρας... Καὶ θὰ ἔλθῃ ὁ γιατρός... Καὶ θὰ γίνῃ τὸ σπίτι ἄνω-κάτω— Γιατί; Γιατὶ φοβήθηκα μιὰ τιμωρία 'στὸ Σχολεῖο, ἕναν κακὸ βαθμό, καὶ εἶπα ψεύματα! Ψεύματα, ἐγὼ ψεύματα, ἐνῷ ὁ Σωτήρης που εἶνε ὑπηρέτης, δὲν λέγει ψεύματα ποτέ!... Καὶ ἐπροτίμησα νὰ λυπηθῇ τόσῳ ἡ μητέρα, νὰνησυχήσῃ τόσῳ ὁ πατέρας, παρὰ νὰ στενοχωρηθῶ ἐγὼ λιγάκι εἰς τὸ Σχολεῖο! (*Μετὰ τινα σιγὴν*) Ἀ! τί ἀνόητος, τί ἀνόητός που εἶμαι! Ὄχι! ὄχι! αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! ποτέ! (*Μετᾷ τὸ χράμι ὁρμητικῶς, σηκώνεται ἀπὸ τὴν πολυθρόνα, σπεύδει εἰς τὸ παράθυρον, τὸ ἀνοίγει καὶ κύπτει.*) Νά, ὁ Σωτήρης! (*Φωνάζει*) Σωτήρη! Σωτήρη! Γύρισε! Γύρισε! Τί λές; θὰ κρυώσω;... μὴ σε μέλῃ! Γύρισε σοῦ λέγω· κάτι θέλει νὰ σου 'πῇ ἡ μαμά! Ἔλα καὶ σε φωνάζει τόσην ὥρα... (Ἀ! δόξα σοι ὁ Θεός, γυρίζει, ἔρχεται!)

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Η ΜΗΤΗΡ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ, ΘΑΛΕΙΑ, ΣΩΤΗΡΗΣ

Η ΜΗΤΗΡ. (*Εἰσερχομένη.*) Καὶ αὐτὸ τὸ θερμόμετρον! Εἶδα κ' ἔπιαθα νὰ το εὕρω. (*Βλέπουσα τὸν Πετράκην παρὰ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον*). Ἀ! ἄ! Πετράκη! τί ἔκαμες; γιατὶ σηκώθηκες; Ὤ, Θεέ μου! τί κακό! Κλεῖσε γρήγορα τὸ παράθυρο! Κλεῖσ' το! Θὰ με τρελάνῃς! (*Ὁρμᾷ καὶ κλείει τὸ παράθυρον.*) Τί ἐγύρευες ἐκεῖ;

ΘΑΛΕΙΑ. — (*Εἰσερχομένη.*) Τί εἶνε, μητέρα;.. Μπᾶ! σηκώθηκε ὁ Πετράκης;

Η ΜΗΤΗΡ. — Ἀκοῦς ἐκεῖ, καλέ, νὰνοίξῃ τὸ παράθυρο!.. Γρήγορα, 'στὴν πολυθρόνα, πάρε τὸ χράμι, καὶ ξεκουμπώσου νὰ σου βάλω τὸ θερμόμετρο ὥς που νἄλθῃ ὁ γιατρός.

ΣΩΤΗΡΗΣ — (*Εἰσερχόμενος.*) Ἐδῶ εἶμαι, κυρία.

Η ΜΗΤΗΡ. — Πῶς ἔτσι γρήγορα;

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Μὲ φώναξε ὁ κύριος Πετράκης πως κάτι θέλετε νὰ μου 'πῆτε.

Η ΜΗΤΗΡ — Ἐγώ;

ΘΑΛΕΙΑ. — Ἄλλα πάλι! Ἀφησέ τον, φοβητσάρη, νὰ πάῃ 'στὸ γιατρό!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ἐγὼ τον φώναξα... ἐγὼ θέλω κάτι νὰ του 'πῶ.

Η ΜΗΤΗΡ. — Τί νὰ του πῇς;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Νὰ μὴν πάῃ 'στὸ γιατρό, οὔτε 'στὸν πατέρα... Τώρα πλέον εἶνε ἅλως διόλου περιττόν.

Η ΜΗΤΗΡ. — Ἀ, μ' αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται! Πήγαινε γρήγορα, Σωτήρη!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Ὄχι, μητέρα μου, νὰ μὴν πάγῃ. (*Ὁρμᾷ καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρός του μετὰ δακρύων.*) Σ' ἐτρόμαξα καὶ σ' ἐλύπησα, μητερούλα μου! Ἀλλὰ συγχώρεσέ με, δὲν θὰ το ξανακάμω.

Η ΜΗΤΗΡ. — Δὲν εἶσαι ἄρρωστος; ἀλήθεια;

ΠΕΤΡΑΚΗΣ. — Καθόλου. Ἔτσι τῆς πο εἶπα τῆς Θάλειας γιὰ νὰ σας τὸ 'πῇ καὶ νὰ μὴ μάφησετε νὰ πάγω 'στὸ σχολεῖο, γιατὶ ἤμουν ἀμελέτητος. Ὁ ἀνόητος! Δὲν ἐσυλογίσθηκα ὅτι θὰ σας ἐτρόμαζα τόσῳ καὶ ὅτι θὰ ἔκαναν τὸ σπίτι ἄνω-κάτω!

ΘΑΛΕΙΑ. — Εἶδες ἐκεῖ τὸν ψεύταρο! Πώ! Πώ!

ΣΩΤΗΡΗΣ. — Κάτι μισομυρίσθηκα κ' ἐγώ,—ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ 'πῶ τίποτα!

Η ΜΗΤΗΡ. (*μειδιῶσα*) Ἂν σάρισῃ ξανακάμε τος! Ἔλα, ἔλα, πάψε τὰ δάκρυα καὶ κάθησε νὰ πῇς τὸ γάλα σου. Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι θὰ σάφησω καὶ ὅλως διόλου ἀτιμώρητον. Θὰ πᾷς ἀμέσως εἰς τὸ σχολεῖο, ἔτσι ὅπως εἶσαι ἀμελέτητος· θὰ χαρῶ δὲ πολὺ πολὺ ἂν βγῇς εἰς τὸ μάθημα καὶ ἂν πάρῃς καμμιὰ τιμωρία.

ΘΑΛΕΙΑ. Ὄχι δὰ τὸν καϊμένο... δὲν βλέπετε που μετενόησε; Πετράκη, θὰ το ξανακάμῃς; Ὀρκίζεσαι εἰς τὸ ἱερόν... ὀστοῦν;

(Πίπτει ἡ αὐλαία.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Πετεινὸς μεσ' 'ς τὴν αὐλή:
«Κικκιρίκοκου!» λαλεῖ.
Ἔχει ἕνα κατσοῦλι πρώτης
καὶ σπιρούνια σὰν ἱππότης.

Ἔχει μιὰ νουρὰ ἀψηλὴ
φουντωτὴ καὶ παρδαλὴ
καὶ 'στὴ μοῦρη του γιὰ γένεια
δυὸ φυλλάρια κρεατένια.

Τὴν αὐγούλα ποῦ λαλεῖ
σειεῖ φτερὰ καὶ κεφαλή:
Κικκιρικοκοῦ! γειτόνοι,
σηκωθῆτε, ξημερώνει!

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ ΜΑΣ

ὑπενθυμίζομεν ὅτι θὰ γίνῃ ἀμετακλήτως τὴν 18 Φεβρουαρίου, ἡμέραν Κυριακήν. Ὥστε οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμπεριληφθῇ τὸ ὄνομά των εἰς τὴν κληρωτίδα, παρακαλοῦνται νὰ πέμψωσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1896 πρὸ τῆς 18 Φεβρουαρίου.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Μαρία ἐπέστρεψεν ἀπὸ τὸ Σχολεῖον.

— Μαμά, σήμερα ἤμουν ἡ πρώτη 'ς τὴν Ἀριθμητική.

— Εὖγε, κόρη μου, καὶ τί σ' ἐρώτησαν;

— Μὲ ἐρώτησαν πόσα κάμνουν πέντε οἱ πέντε καὶ εἶπα εἴκοσι.

— Τόσο μόνον; Καὶ δι' αὐτὸ ἤσουν πρώτη;

— Ναί· μὰ βάλε που ἡ ἄλλες εἶπάν πως κάμνουν δεκαπέντε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου.

* * *

Εἰς τὸ σχολεῖον·

Ὁ *Διδάσκαλος*. — Διὰ νὰ γράφῃ κανεὶς καλά, πρέπει νὰ γράφῃ ἁπλᾶ, ὅπως ὁμιλεῖ.

Ὁ *Τοτός*. — Καὶ αὐτοί, δάσκαλε, ποῦ μιλοῦν μὲ τὴ μύτη;...

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐργατικῆς Μιλίφσης.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Χειρόγραφα, χειρόγραφα, ὅλω καὶ χειρόγραφα... Μὰ δὲν ἐβαρύνθης, φίλτατε Πλαῦτε; Δὲν ἐδείλωσα ὅτι δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον τῶν τακτικῶν μου συνεργατῶν ἔργα; Μὲ τόσα ποὺ μου στέλλεις, ἂν ἔχω εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν Ἀσσυρίων, ποῦ ἔγραφαν ἐπάνω εἰς τοῦβλα, θὰ εἶχα τώρα κτίσει ἕνα σπίτι...

Τὸ ἐξῆς χαριτωμένον ἀνέκδοτον ἀποσπῶ ἀπὸ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἀγαπητοῦ μου *Λέοντος τῆς Ἀφρικῆς*: «*Φιλτάτη Διάπλασις*», ὁ φίλος μου Β. εἶπε πρό τινος εἰς τὸν φίλον του καὶ φίλον σου Ι. Κ.

«— Γιάννη, πᾶμε 'στὸ Ταχυδρομεῖο γιὰ νὰ »ἰδοῦμεν μήπως ἦλθεν ἡ *Διάπλασις*. — Διά»πλασις;» ἀνέκραξεν ἔκπληκτος — Ναί, ἀπήν»τησεν ὁ Β. Εἶνε λαμπρὸν περιοδικόν. Τὸ λαμ»βάνει ὁ ἀδελφός μου Γ. — Ἀλήθεια; Καὶ τί »ψευδώνυμον ἔχει; ἠρώτησα. — *Στράβων Γεω»γράφος*, ἀπήντησεν ὁ Β. Μήπως εἶσαι συν»ομοιμητής;»

«Ὅταν ἀπήντησα *ναί*, ὁ Β. ἦλθε πλησίον μου καὶ μου ἔτεινε ζωηρῶς τὴν χεῖρα. Καὶ οἱ δύο ἠσθάνθημεν ὅτι μᾶς ἤνωνεν ἀδελφικὴ ἀγάπη, διότι ἀμφότεροι εἴμεθα φίλοι σου.

» — Τί ψευδώνυμον ἔχεις; — Ἐγώ; τίποτε, ἀπήντησα ἐπίτηδες.

» Ἤρχισε ζωηρὰ συνδιάλεξις τότε. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ὁ Β. μοῦ εἶπε·

«— Εἴδες που ἔχομεν δύο συναδέλφους συν»ωνύμους; *Ἀφρικανικὸς Λέων* καὶ *Λέων τῆς Ἀφρικῆς*. Καὶ πρὸ ὀλίγου ἐδιάβασα ὅτι ὁ δεύ»τερος ἔστελνε χαιρετίσματα εἰς τὸν πρῶτον. Γιά φαντάσου! Τὸν γνωρίζεις;

«—Βεβαιότατα! ἀπήντησα. — Εἶνε φίλος σου; »— Κάτι παραπάνω. — Εἶνε συγγενής σου; — Κά»τι παραπάνω. — Ἔ, μήπως εἶνε ἀδελφός σου; »— Κάτι παραπάνω. — Μὰ τί θὰ 'πῇ αὐτό; »— Αὐτὸ θὰ 'πῇ πως *Λέων τῆς Ἀφρικῆς* εἶ»μαι ἐγὼ ὁ ἴδιος!

»Φαντάζεσθε πλέον τὴν ἔκπληξιν καὶ τὴν χα»ρὰν τοῦ φίλου μου.»

Διὰ τὸν «Ἀγρωτικὸν Οἰκίσκον» ἀγαπητὴ *Κερκυραϊκὴ Μέλισσα* — αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐξέλεξα, — θὰ στείλῃς δρ. 1,75. Αἱ Κυρίαι δέχονται διὰ τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Παίδων ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν στείλῃ τις. Θὰ γίνῃ Ἀγορὰ καὶ εἰς τὰς ἀγορὰς πωλοῦνται ἀπ' ὅλα τὰ πράγματα.

Σοῦ ἔστειλα τὸ φύλλον ποὺ μου ἐζήτησες, ἀγαπητόν μου *Μὴ με Λησμόνει* (τὸ ψευδώνυμον εἶνε ἐλεύθερον.) Κ' ἐμὲ *μὴ με λησμόνει*...

Ἔλαβα καὶ τὴν νέαν ἐλληνογραφίαν ποὺ μου ἔστειλες, *Ἑλληνὶς Καλλιτέχνις*. Εἶνε πολὺ πλέον ἐπιτυχημένη ἀπὸ τὴν πρώτην. Χαίρω βλέπουσα τὰς προόδους σου καὶ σε ἀσπάζομαι.

Τί ὡραία σου καὶ τρυφερὰ ἐπιστολή, μικρά μου *Ἀκανθυλλὶς* (σοὶ ἀρέσει ἡ ἐκλογή μου;) μοὶ ἐπροξένησε πολὺ μεγάλην εὐχαρίστησιν. Ἔχεις λαμπρὰ αἰσθήματα καὶ τὰ ἐκφράζεις μὲ πολλὴν γλαφυρότητα καὶ χάριν. Σὲ βεβαιῶ ὅτι εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὴν γνωριμίαν σου καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου γράφῃς συχνά, μὰ πολὺ συχνά· ἤκουσες; Ἂν σ' εὐνοήσῃ ἡ τύχη, τὰ δῶρα θὰ σου σταλοῦν καὶ σὺ τότε εἰμπορεῖς νὰ τα διαθέσῃς ὅπως θέλεις.

Εἰς ὅ,τι μ' ἐρωτᾷς, ἀγαπητὲ Ι. Α. Χριστοφίδη, σοὶ ἀπαντῶ *ναί*. Διὰ τὸ ἄλλο δὲν πειράζει· ἔχεις καιρὸν μέχρι τῆς 18 Φεβρουαρίου.

Καὶ τὸ ὄνομά σου καὶ τὸ ψευδώνυμον καὶ τὴν ἡλικίαν σου νὰ γράφῃς πάντοτε, ἀγαπητή μου *Ὀμηρειάς*. Αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις, ἂν ἐγκριθοῦν, θὰ δημοσιευθοῦν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοι εἴπω ἀπὸ τώρα, διότι τας ἐξελέγχω μὲ τὴν σειράν των.

Λυποῦμαι πολὺ διὰ τὸν σκληρὸν αὐτὸν χωρισμόν, *Ἀνδρεῖε Στρατιώτα*. Ἀλλὰ τί νὰ γίνῃ! Οὔτε εἰς τὴν ἰδίαν ἡλικίαν μένομεν πάντοτε, οὔτε εἰς τὰς ἰδίας ἀσχολίας. Μὲ παρηγορεῖ ἐξ ἄλλου καὶ ἡ ἰδέα ὅτι με ἠγάπησες τόσον, ὥστε θὰ ἐξακολουθῇς νὰ με ἀναγινώσκῃς καὶ τώρ' ἀκόμη ποὺ εἶσαι ἀνήρ... δεκαοκτὼ ἐτῶν. Σὰν πολὺ ἔσπευσες ὅμως νὰ ἀνδρωθῇς καὶ νὰ μεγαλώσῃς, ἀγαπητέ μου! Ἀσπάζομαι τὴν ἀντικαταστάτιδά σου, τὴν *Φίλεργον Χελιδόνα*.

Ἡ τρόταξις σου ἔγινε δεκτὴ· *Κολοσσὲ τοῦ Ρόδου*, μετὰ πολλῆς συμπαθείας καὶ φρόντισε νὰ σύμμορφωθῇς. Μὴ νομίσῃς ὅμως ὅτι σὲ λυποῦμαι διὰ τὴν θέσιν σου. Ἀπεναντίας σε μακαρίζω! Παιδί μὲ πνεῦμα, παιδί μὲ φιλοτιμίαν, μὲ θέλησιν καὶ μὲ ἀγάπην πρὸς τὴν μελέτην (καὶ βλέπω φανερὰ ὅτι τα ἔχεις ὅλ' αὐτά,) θὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν κάτι τι, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ σημερινή του θέσις. Τὰ ἐμπόδια καὶ αἱ δεισχέρειαι ἀναδεικνύουν τοὺς χαρακτῆρας καὶ ὁπλίζουν τὸν ἄνθρωπον μὲ θάρρος καὶ μ' ἐπιμονήν. Ἐκ τῶν *Πνευματικῶν Ἀσκήσεων* ὅσαι ἐνεκρίθησαν ἐδημοσιεύθησαν.

Σ' εὐχαριστῶ, ἀγαπητὴ *Ἀνεμώνη τῆς Πεντέλης*, δι' ὅσα καλὰ μοῦ γράφῃς. Ἀπὸ μίαν ἄλλην ἀπάντησιν ὅμως, ποὺ εἶδα κάπου ἀλλοῦ, πολὺ φοβοῦμαι μήπως εἶσαι ὀλίγον κόλαξ. Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ μ' ἐξαγάγῃς ἐκ τῆς ἀμφιβολίας, διότι θέλω οἱ φίλοι μου νὰ εἶνε μαζί μου εἰλικρινεῖς καὶ ἢ νὰ λέγουν πάντοτε τὴν ἀλήθειαν ἢ νὰ σιωποῦν.

Μ' εὐχαρίστησίν μου μεγάλην σὲ ξαναεῖδα, *Λεοντοκόμη Τυμφρηστέ*. Μοῦ γράφεις ὅτι ἐσχημάτισες τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ ἐφετεινά φυλλάδιά μου εἶνε ὑπέρτερα τῶν περυσινῶν. Μὰ δὲν σάς τα προεῖπα; Καὶ ποῦ εἶσαι ἀκόμη!

Ναί, *Λαλασμὲ Κόσμου* εὐφυέστατε! Ἐπεσε λιγάκι χιόνι ἐπάνω εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Μητροπολίτου, ποῦ ἐδημοσίευσα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Φαίνεται ὅτι ἦτο μεγάλη κακοκιρία... εἰς τὸ ἰσιγγογραφεῖον καὶ εἰς τὸ πιεστήριον. Ἄλλος μικρός μου φίλος τὰ στίγματα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἐπροξένησεν ἡ βλάβη τῆς εἰκόνος, τὰ παρωμοίασε μὲ βροχὴν ἀνθυλλίων λευκῶν. Δὲν ἀρμόζει καλλίτερα ἡ παρομοίωσις;

Μ' ἔθεσες ἀλληθινὰ εἰς ἀμηχανίαν ἐκλογῆς μὲ τὰ τόσα ὡραῖα ψευδώνυμα, ἀγαπητέ μου *Σείριε*. Ἐλπίζω ὅτι ἡ ἐκλογή μου θὰ σ' εὐχαριστήσῃ· ἐνθυμοῦ ὅμως πάντοτε ὅτι ὁ Σείριος εἶνε ὁ λαμπρότερος ἀστὴρ τοῦ οὐρανοῦ... Ἡ ἐπιστολή σου δὲν ἐχάθη· ἀλλὰ τὸ παιδικὸν πνεῦμα δὲν ἐνεκρίθη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Μαρτίου

67. Λεξιγρίφος

Τὸ πρῶτον, φίλο, τρέχει 'ς τὰς χεῖρας τῶν πλοι[σίων,
τὸ δεύτερόν μου νῆσος.
Τὸ σύνολον ἀρχαῖος τις ζωγράφος τῶν ἀγγείων.
Θὰ μ' εὕρητε; — Ἔ, ἴσως.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίτ-Τάκ

68. Στοιχειογρίφος.

Ἂν τις τῶν λυτῶν θελήσῃ
κ γράψῃ, α νὰ σοῦσῃ,
ἀπὸ στρατηγὸν ἀνδρεῖον
μέγα θὰ ἰδῇ θηρίον.

Ἐστάλη ὑπὸ Π. Κ. Καρζῆ

69. Αἴνιγμα.

Μασσῶμαι, μαλακύνομαι, ἀλλὰ τροφὴ δὲν εἶμαι.
Εἶμαι φυτοῦ τὸ προϊόν, ἀλλὰ φυτὸν δὲν εἶμαι.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Διοδότου.

70-71. Κεκρυμμένα ὀνόματα ἀρχαίων στρατηγῶν.

1. Οἱ κακοὶ μόνον κακίας ἐργάζονται.
2. Οἱ Πέρσαι δικάζουσι καὶ ἀχαριστίας.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωτοπούλου.

72-77. Μεταμορφώσεις.

1. Ἡ *λύρα* διὰ 5 μεταμορφ νὰ γίνῃ *ἄρπα*.
2. Ὁ *κρότος* διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ἦχος*.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

71-78. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀνταλλαγῆς ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Ἄχρι, μῦσος, ἀήρ, σῶος, πόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μακρολίλεκα

79. Ἀπροσδόκητον;

Ποῖος ἔθησε τὸ πρῶτο ἀρνὶ εἰς τὰς Ἀθήνας;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

80. Αἰνιγματικά.

Ποία λέξις τετρασύλλαβος ἔχει τέσσαρα Ο καὶ οὐδὲν ἄλλο φωνῆεν;

Ἐστάλη ὑπὸ Παναγιώτου Π. Πετρόπου.

81. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀστέρος.

1. Οὐράνιον φαινόμενον. 2. Πτηνόν. 3. Ἀρχαῖος βασιλεύς. 4. Μέρος τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος. 5. Μέγας ποταμός. 6. Ἐπικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἠπείρου

82. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα θαυμασίας πόλεως.

1. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 2. Ἀκρωτήριον τῆς Ἑλλάδος. 3. Πόλις τῆς Ἀμερικῆς. 4. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνίδος Καλλιτέχνιδος.

83. Ἐλλιποσύμφωνον.

Ο-ου-αι-ο-αα-ειε ααηα

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωργίου Καρδαμάκη.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 18-23 Δεκεμβρίου 1895

944. Ἱσπανία (εἰς, Πᾶν, Ἴα). — **945.** Τάρα (τί, ἄρα). —

946. Π **947.** Ὄνομα, ὄμος. —
ΠΑΝ **948.** Πρόκας, καρπός. —
ΚΑΡΙΑ. — **949-952.** 1. Γόνυ.
ΞΕΝΟΦΩΝ 2, Ρίς. 3, Οὐς. 4, Ποῦς.
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ — **953-958** Τῇ προσθήκῃ τοῦ γράμματος κ σχηματίζονται αἱ λέξεις: καρπός, λάκκος, δοκός, κρατῶ, κράτος, φακή. — **959.** ΝΕΙΛΟΣ (1, ΚώΝωφ. 2, ΤένΕδος. 3, ΗπεΙρος. 4, ΑπόΛλων. 5, ΞενΟφῶν. 6, ΠράΣσον). — **960.** Εἰς ἀδολέσχου κεφαλὴν μὴ ζήτει φρόνησιν πολλήν. — **961.** Ἡ ἀξιοπρέπεια ἐν τῇ πενίᾳ εἶνε ὡς τὸ ἄρωμα εἰς τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ. — **963.** Ἐκ τῶν μικρῶν τὰ μεγάλα